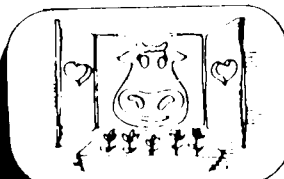

מבנים ומיכון

יושבות בצוונים

חופרים חדשה. הפרות - בזמן החופשי - יורדות לטבול ושבות לסככה לאכול. לדעתו של דוד סמרל, זו השיטה לצנן פרות ואין בלתי. חזקה על דוד שהוא יודע מה הוא שח. הוא מנהל רפת של 2600 פרות, שהתנובה היומית הממוצעת שלהן ביום הביקור הלוהט היתה כ-29 ק"ג חלב, בשלוש חליבות. את העדר העצום הזה חולבים במכון של 40×2 עמדות, אבל על כך במאמר אחר, מפורט.

ולכל אלה, שלמראה הפרות היושבות בצוונים כבר יושבים באוכף השופל ומתחילים לחפור, נא לרדת ולשאול לדעת חכמים.

משה איתם

שה"מ

בעוד הרפתנים בישראל מתלכטים - אם לקלח את הפרות גם ליד האבוס או רק בחצר ההמתנה - ומעיינים בזוויות ההטיה של מאווררים שונים, הרפתנים בפלורידה פנו לפתרון אחר. עומס החום הוא נורא בארץ התנינים. לשוא ירטיבו את פרוותיהן של הפרות, האידיי המצנן לא יכול להתבצע כי האוויר כבר רווי מים ואייאפשר להוסיף לחות. אז אם אנחנו בפלורידה, למה לא לנהוג כדרך הקרוקודילים ולהעביר את עודף החום למי הבריכה הצוונים? חפרו בריכות גודל של 30×30 מ' בערך, מילאון מים והקצו לכל סככה של 240 פרות בריכה נפרדת. זו לא ברכה כמו בשיר של ביאליק, אבל מטרתה מתאימה היטב. כשהיא מרופשת מדי

